Het Vergeten Verhaal

Boek I – Wanneer de Werkelijkheid Begon te Liegen

Auteru Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1
Een Gewone Maandagmorgen

De eerste maandag van september begon zoals zoveel andere maandagen in Eeklo. Een fijne motregen hing als een grijze sluier boven de stad en maakte de kasseien op de Markt spiegelglad. Fietsers haastten zich met opgetrokken schouders naar school of werk, auto's reden langzaam door de natte straten en boven de daken klonk het zachte geluid van kerkklokken die acht uur sloegen. Het was een ochtend waarop niemand iets bijzonders verwachtte. Niet de bakker die zijn winkel opende, niet de buschauffeur die reizigers begroette met een vermoeide glimlach en al helemaal niet de honderden leerlingen die met tegenzin aan een nieuw schooljaar begonnen.

Voor de meeste mensen zou deze dag nauwelijks een herinnering worden.

Maar jaren later zou iedereen die erbij was zich precies herinneren waar hij zich bevond toen de eerste scheur in de werkelijkheid ontstond.

Lotte Vermeersch zette haar fiets tegen het rek aan de voorkant van College ten Doorn. Ze trok haar natgeregende roodbruine haar uit haar gezicht en zuchtte diep. Haar rugzak voelde zwaarder dan anders, al wist ze dat er niets meer in zat dan een paar nieuwe handboeken, een schrift en een brooddoos die
haar moeder die ochtend haastig had klaargemaakt.

Ze bleef even staan voordat ze de speelplaats opliep. Rondom haar klonk het vertrouwde geroezemoes van

leerlingen die elkaar na de zomervakantie terugzagen. Gelach vulde de lucht. Groepjes vrienden sloegen elkaar op de schouders, vertelden over vakanties in Spanje of Frankrijk en maakten plannen voor het komende weekend. Voor buitenstaanders leek het een gewone eerste schooldag.
Voor Lotte voelde niets nog gewoon.
Twee maanden eerder waren haar ouders officieel gescheiden. Haar vader woonde inmiddels in een appartement aan de andere kant van Eeklo en haar moeder werkte steeds meer overuren om alles financieel rond te krijgen. Sindsdien bracht Lotte haar jongere broer Thijs bijna elke ochtend naar school voordat ze zelf vertrok. Ze kookte vaker, deed boodschappen en zorgde ervoor dat er thuis zo weinig mogelijk ruzie ontstond.
Ze was pas zeventien.
Toch voelde ze zich soms alsof ze al jaren volwassen moest zijn.
"Lotte!"
Ze draaide zich om en zag haar beste vriendin Noor Jacobs enthousiast zwaaien. Noor had haar donkere krullen in een losse paardenstaart gebonden en droeg een veel te grote jeansjas waar ze zich zichtbaar comfortabel in voelde. In haar ene hand hield ze een schetsboek geklemd, alsof ze het zelfs op de eerste schooldag niet kon missen.
"Je keek alsof je op weg was naar een begrafenis," zei Noor lachend terwijl ze naast haar kwam lopen.
"Voelt soms ook zo."
"Komaan, zo erg kan het toch niet zijn?"

Lotte haalde haar schouders op.
"Nieuw schooljaar. Nieuwe leerkrachten. Nieuwe stress. En binnen een paar maanden examens."
"Je vergeet nog iets."
"Wat dan?"
"Nooit meer die verschrikkelijke wiskundeleraar van vorig jaar."
Dat bracht eindelijk een glimlach op Lottes gezicht.
"Daar heb je een punt."
Samen liepen ze de speelplaats op. Terwijl Noor vrolijk verder praatte over haar vakantie aan zee, dwaalde Lottes aandacht af. Ze voelde zich vreemd. Niet ziek. Niet moe. Alsof er iets in de lucht hing.
Een spanning die ze niet kon verklaren.
Ze keek omhoog.
Donkere wolken trokken langzaam over de stad. De wind leek plotseling volledig weg te vallen. Zelfs de bladeren van de bomen bewogen niet meer.
"Voel jij dat ook?" vroeg ze zacht.
Noor keek haar vragend aan.
"Wat?"
"Geen idee..."
Lotte schudde haar hoofd.
"Laat maar."
Op hetzelfde moment begon de schoolbel te rinkelen.
Iedereen liep richting de gebouwen.
De eerste twee lessen verliepen zonder bijzonderheden.
Geschiedenis.
Daarna Nederlands.

Lotte probeerde aandachtig te luisteren, maar haar gedachten dwaalden telkens af. Ze voelde zich rusteloos. Alsof haar lichaam voortdurend op iets wachtte.
Tijdens de speeltijd liep ze alleen naar buiten. Ze ging op een bankje zitten aan de rand van de speelplaats, vlak bij een rij grote ramen die uitkeken op de refter.
Ze haalde diep adem.
"Alles oké?"
Ze keek op.
Jens.
Haar ex-vriend.
Ze hadden elkaar bijna twee maanden niet gesproken.
"Ja."
"Dat geloof ik niet."
"Dat hoeft ook niet."
Hij ging naast haar zitten.
"Luister... over deze zomer..."
"Niet doen."
"Ik wil gewoon zeggen dat het me spijt."
Lotte voelde hoe haar hart sneller begon te slaan.
Alle herinneringen kwamen terug.
Zijn bericht.
Zijn leugen.
Het meisje waarmee hij haar had bedrogen.
De weken waarin ze nauwelijks had gegeten.
"Je hebt je kans gehad."
"Lotte..."
"Nee."
Hij zuchtte.

"Ik mis je."
Ze keek hem eindelijk recht aan.
"Dat had je misschien eerder moeten bedenken."
Hij wilde nog iets zeggen.
Maar op datzelfde moment verscheen een meisje uit zijn nieuwe klas.
Ze sloeg speels haar arm rond zijn schouders.
"Lukt alles?"
Lotte voelde een steek in haar borst.
Niet omdat ze Jens nog terug wilde.
Maar omdat ze besefte hoe gemakkelijk hij verder was gegaan.
Voor hem was alles alweer normaal.
Voor haar niet.
Ze stond bruusk recht.
"Ik moet gaan."
"Lotte, wacht."
Ze draaide zich om.
"Laat me met rust."
Haar stem trilde.
Niet van verdriet.
Van woede.
Een plotselinge windstoot raasde over de speelplaats.
Bladeren werden de lucht in gezogen.
En toen gebeurde het.
KRASSSHH!
Een oorverdovend geluid vulde de school.
Eén raam.
Twee ramen.

Vijf.
Tien.
Binnen enkele seconden sprongen alle grote ramen van de refter tegelijk uiteen.
Duizenden glasscherven vlogen naar buiten alsof ze door een onzichtbare explosie waren weggeblazen.
Leerlingen begonnen te gillen.
Leerkrachten renden naar buiten.
Iedereen keek geschrokken om zich heen.
Lotte stond verstijfd.
Ze had niets aangeraakt.
Ze stond meer dan tien meter van het gebouw.
Toch had ze één vreemd gevoel...Alsof het glas precies op hetzelfde moment was gebroken als haar woede.
Ze keek naar haar trillende handen.
"Nee..."
"Dat kan niet..."
Niemand zag het.
Maar diep tussen de scherven lag één klein stukje glas rechtop.
Heel even weerspiegelde het niet de speelplaats.
Niet de lucht.
Niet de leerlingen.
Maar de wazige schaduw van **zes onbekende jongeren** die naast elkaar leken te staan.Nog voordat Lotte goed kon kijken...
Viel het stukje glas om.
En de weerspiegeling was verdwenen.

Hoofdstuk 2
De Jongen Die Leugens Zag

De dagen na het incident op College ten Doorn voelde Lotte alsof ze in een droom leefde.
Niet omdat iedereen er nog over sprak.
Eigenlijk was het tegenovergestelde waar.
Dat was net het vreemde.
De school had het voorval officieel omschreven als een "onverwacht technisch probleem". Volgens de directie was er waarschijnlijk een fout geweest in het glas of in de bevestiging van de ramen. Een ongelukkige samenloop van omstandigheden.
Iedereen leek dat antwoord te accepteren.
Bijna iedereen.
Lotte niet.
Ze had de beelden gezien die leerlingen hadden gemaakt.
Korte filmpjes die binnen enkele minuten overal op sociale media verschenen en daarna weer verdwenen omdat de school had gevraagd ze te verwijderen.
Ze had zichzelf teruggezien.
Op ieder filmpje stond ze op dezelfde plaats.
Op afstand van het gebouw.
Zonder iets aan te raken.
Maar telkens gebeurde hetzelfde.
Eerst werd zij kwaad.
Daarna brak het glas.
Dat kon geen toeval zijn.

Toch probeerde Lotte zichzelf ervan te overtuigen dat er een logische verklaring moest bestaan.
Want de andere mogelijkheid was onmogelijk.
Mensen konden geen dingen breken zonder ze aan te raken.
Dat gebeurde alleen in films.
Niet in Eeklo.
Niet bij haar.
Die vrijdagmiddag zat Lotte alleen in haar kamer.
Haar huis was stil.
Te stil.
Sinds de scheiding van haar ouders voelde stilte anders.
Vroeger betekende stilte dat iedereen gewoon rustig was.
Nu betekende stilte meestal dat iemand boos was en wachtte tot de ander iets zou zeggen.
Op haar bureau lag haar huiswerk onaangeroerd.
In plaats daarvan keek ze naar haar handen.
Ze had het de afgelopen dagen meerdere keren geprobeerd.
Een glas water.
Een potlood.
Een deur.
Ze had gewacht tot ze boos werd.
Maar er gebeurde niets.
Misschien was dat ergens een opluchting.
Misschien betekende het dat alles gewoon een vreemd ongeluk was geweest.
"Lotte?"
Ze schrok op.
Haar moeder stond in de deuropening.

"Ja?"
"Je vader heeft gebeld."
Lotte keek meteen weg.
"Wat wilde hij?"
"Hij vroeg of je dit weekend bij hem wilt komen."
"Ik weet het niet."
Haar moeder bleef even staan.
"Je hoeft niet altijd sterk te doen, hé."
Die woorden raakten harder dan Lotte verwachtte.
Ze wilde antwoorden.
Echt.
Maar ze wist niet wat ze moest zeggen.
Want hoe legde je uit dat je misschien iets kon wat niemand kon?
Hoe vertelde je iemand dat je bang was voor jezelf?
"Ik ben gewoon moe."
Haar moeder knikte langzaam.
"Oké."
Toen ze de deur dichtdeed, bleef Lotte nog lang naar haar handen kijken.
Op hetzelfde moment, ongeveer twintig minuten verderop, zat Milan De Smet in de trein richting Eeklo.
Hij zat zoals gewoonlijk alleen.
Niet omdat hij niemand kende.
Integendeel.
Milan kende veel mensen.
Maar hij had weinig mensen die hem echt begrepen.
Zijn klasgenoten vonden hem slim.
Sommigen vonden hem zelfs arrogant.

Maar niemand wist dat Milan vooral veel nadacht omdat hij bang was om fouten te maken.
Hij hield ervan om dingen te begrijpen.
Mensen.
Situaties.
Waarom iemand deed wat hij deed.
Daarom schreef hij ook voor de schoolkrant.
Niet omdat hij beroemd wilde worden.
Maar omdat hij antwoorden wilde vinden.
Hij keek uit het raam terwijl de trein door het Vlaamse landschap reed.
Velden.
Huizen.
Kleine dorpen.
Alles zag er normaal uit.
En toch voelde Milan zich de laatste weken steeds vreemder.
Sinds zijn achttiende verjaardag gebeurde er iets wat hij niet kon verklaren.
Hij merkte dingen op.
Niet gewone dingen.
Wanneer iemand zei:
"Ik ben niet boos."
Dan wist hij soms meteen dat het een leugen was.
Wanneer iemand zei:
"Ik ben helemaal niet zenuwachtig."
Voelde hij dat die persoon bang was.
Eerst dacht hij dat hij gewoon goed was in mensen lezen.
Hij had altijd al veel geobserveerd.

Maar toen gebeurde het tijdens een gesprek met zijn vader.
"Ik heb nooit tegen je moeder gelogen."
Dat waren de woorden die alles veranderden.
Milan had tegenover zijn vader aan de keukentafel gezeten.
Zijn vader had hem verteld dat de scheiding volledig onverwacht was gekomen.
Dat er geen andere reden was.
Dat niemand schuld had.
Maar toen hij die zin uitsprak...
gebeurde er iets.
Een vreemd gevoel trok door Milan heen.
Alsof zijn lichaam sneller reageerde dan zijn gedachten.
Een zekerheid.
Een absolute zekerheid.
Zijn vader loog.
Niet een beetje.
Niet omdat hij zich iets verkeerd herinnerde.
Hij verborg iets.
Milan had niets gezegd.
Maar vanaf dat moment begon hij te twijfelen aan alles.
Hoeveel leugens hoorde hij eigenlijk elke dag?
De trein stopte in Eeklo.
Milan stapte uit en liep richting de Markt.
Hij had afgesproken met een vriend om aan een artikel voor de schoolkrant te werken.
Een artikel over vreemde gebeurtenissen in de streek.
Hij wist nog niet waarom hij precies dat onderwerp had gekozen.
Misschien omdat hij hoopte een verklaring te vinden.

Misschien omdat hij hoopte dat iemand anders ook iets vreemds had meegemaakt.
Hij opende zijn laptop in een klein café vlak bij de Markt.
Hij begon te typen.
"Onverklaarbare gebeurtenissen in Vlaanderen. Toeval of iets anders?"
Hij stopte even.
Hij vond zichzelf belachelijk.
Maar toch schreef hij verder.
Een half uur later stond de eerste reactie onder zijn anonieme bericht.
Daarna een tweede.
En een derde.
Milan fronste.
Dit waren geen grappen.
Deze mensen beweerden dingen die onmogelijk waren.
Een meisje dat schreef dat ramen spontaan waren gebroken.
Een jongen die beweerde dat de tijd in een klaslokaal enkele seconden had stilgestaan.
Iemand anders vertelde dat hij na een zwaar ongeluk geen enkele verwonding had gehad.
Milan voelde een koude rilling over zijn rug.
Hij keek naar de reacties.
Alle verhalen hadden één ding gemeen.
Ze waren allemaal recent.
En allemaal gebeurden ze ongeveer binnen dezelfde periode.
De laatste reactie verscheen om 19:43.

Een gebruiker zonder naam.
Alleen een zin.
"Ik denk dat er zes van ons zijn."
Milan bleef naar het scherm kijken.
Zijn eerste gedachte was dat iemand een grap maakte.
Zijn tweede gedachte was erger.
Wat als het geen grap was?
Hij wilde reageren.
Maar voordat hij iets kon typen...
verscheen er een nieuwe melding.
Een privébericht.
Van dezelfde onbekende gebruiker.
"Als jij dit ook voelt, kom dan zaterdag naar de Markt van Eeklo."
Milan voelde zijn hart sneller slaan.
Daaronder stond nog één zin.
Een zin die niemand anders kon weten.
"Breng het meisje mee dat het glas liet breken."
Milan verstijfde.
Want hij had nooit ergens geschreven dat hij wist wie dat meisje was.

Hoofdstuk 3
Het Meisje Dat Stemmen Hoorde

Noor Jacobs had altijd gedacht dat stilte iets geruststellends was.
Een lege kamer.
Een rustige wandeling.
Het moment waarop iedereen even zweeg.
Dat waren de momenten waarop ze kon nadenken.
Tekenen.
Ademen.
Maar de laatste weken had stilte een andere betekenis gekregen.
Stilte betekende dat ze bang was.
Want sinds kort was ze nooit meer helemaal alleen.
Zelfs wanneer niemand sprak.
Het begon op een gewone woensdagmiddag.
Noor zat samen met haar beste vriendin Emma in de bib van Eeklo. Ze hadden afgesproken om samen aan een presentatie voor Nederlands te werken, maar zoals meestal gebeurde wanneer ze samen waren, waren ze meer aan het praten dan aan het werken.
"Je gaat echt niet geloven wat ik gisteren heb gedaan."
Noor keek op van haar laptop.
"Als dit weer over die jongen van je klas gaat, ga ik weg."
Emma lachte.
"Welke jongen?"
"Zie je? Je hebt er meerdere."
"Niet waar."

Noor glimlachte.
Ze kende Emma al sinds de lagere school. Ze wist wanneer Emma loog, wanneer ze verdrietig was en wanneer ze deed alsof alles goed ging.
Dat was altijd zo geweest.
Tot die dag.
"Ik heb eigenlijk iets belangrijks te vertellen."
Noor keek haar vriendin aan.
De toon in haar stem veranderde.
"Wat is er?"
Emma keek naar haar handen.
"Ik weet niet hoe ik het moet zeggen."
En toen gebeurde het.
Een stem.
Niet van buitenaf.
Niet iemand die naast haar zat.
Maar ergens diep in haar hoofd.
"Ik mag haar dit niet vertellen. Ze gaat boos worden."
Noor verstijfde.
Haar vingers stopten boven het toetsenbord.
Ze keek langzaam naar Emma.
"Wat zei je?"
Emma keek verbaasd.
"Ik zei niets."
Noor voelde haar maag samentrekken.
Ze had het gehoord.
Niet gedacht.
Niet verzonnen.
Gehoord.

"Nee... je dacht het."
De kleur verdween uit Emma's gezicht.
"Wat?"
Noor keek snel om zich heen.
Andere mensen zaten rustig te lezen.
Niemand reageerde.
"Laat maar."
Ze probeerde te lachen.
"Ik ben gewoon moe."
Maar diep vanbinnen wist ze dat het niet waar was.
Die avond lag Noor uren wakker.
Ze had zichzelf honderd keer proberen overtuigen dat ze zich vergiste.
Misschien had Emma het zacht gezegd.
Misschien had ze haar lippen zien bewegen.
Misschien...
Maar toen gebeurde het opnieuw.
Haar moeder stond beneden in de keuken.
Noor liep de trap af om water te halen.
Toen ze langs de woonkamer kwam, hoorde ze haar moeder bellen.
Niet hardop.
Gewoon praten.
"Nee, ik weet dat Noor er niets van weet."
Noor bleef staan.
Ze wilde eigenlijk doorlopen.
Maar toen kwam het.
"Ze lijkt steeds meer op haar grootmoeder."
Noor voelde haar adem verdwijnen.

Haar moeder had die woorden niet uitgesproken.
Toch hoorde ze ze.
Heel duidelijk.
Ze rende terug naar boven.
De volgende ochtend voelde alles anders.
Ze keek anders naar mensen.
Iedereen had gedachten.
Geheimen.
Dingen die ze nooit hardop zouden zeggen.
Op school hoorde ze kleine stukjes.
Een jongen die dacht dat hij gezakt was voor een toets.
Een meisje dat hoopte dat niemand wist dat ze thuis problemen had.
Een leerkracht die zich afvroeg of hij zijn job nog wel leuk vond.
Het was verschrikkelijk.
Niet omdat mensen slechte gedachten hadden.
Maar omdat Noor ontdekte hoeveel iedereen verborgen hield.
Ook zijzelf.
Tijdens de middag zat ze alleen achteraan op de speelplaats.
Ze had oortjes in zonder muziek op.
Een manier om zichzelf wijs te maken dat ze niets hoorde.
Toen zag ze een bericht verschijnen op haar telefoon.
Van een onbekende persoon.
"Heb jij ook iets meegemaakt wat onmogelijk is?"
Noor fronste.
Het bericht kwam van een online forum.
Ze had zich nooit aangemeld.

Toch stond haar naam erbij.
Ze opende de pagina.
Een discussie.
Over vreemde gebeurtenissen.
Eerst wilde ze wegklikken.
Maar toen zag ze een bericht.
Van iemand die schreef:
"Ik hoor dingen die mensen niet zeggen."
Noor voelde een koude rilling.
Ze scrolde verder.
Er waren meerdere berichten.
Een meisje over ramen die zonder reden sprongen.
Een jongen over een val die hij overleefde.
Een persoon die beweerde dat hij wist wanneer iemand loog.
Ze wilde het sluiten.
Ze wilde doen alsof ze dit nooit had gezien.
Maar toen verscheen er een nieuwe reactie.
Van een gebruiker genaamd:
MilanDS
"Ik denk dat we elkaar moeten vinden."
Daaronder stond:
"Zaterdag. Markt van Eeklo. 14 uur."
Noor staarde naar het scherm.
Ze wist niet waarom.
Maar iets in haar zei dat ze moest gaan.
Misschien omdat ze eindelijk wilde weten of ze gek werd.
Misschien omdat ze hoopte dat iemand anders haar kon vertellen dat dit normaal was.

Zaterdagmiddag stond Noor op de Markt van Eeklo.
Ze had bijna een uur getwijfeld voordat ze vertrok.
Ze had haar jas drie keer uit- en aangedaan.
Ze had tegen zichzelf gezegd dat ze gewoon even ging kijken.
Dat ze daarna terug naar huis zou gaan.
Maar toen ze aankwam, zag ze al iemand staan.
Een jongen met donker haar.
Hij keek voortdurend om zich heen.
Alsof hij verwachtte dat iemand hem volgde.
Noor herkende hem.
Milan.
Van het forum.
Hij keek haar aan.
"Jij bent Noor?"
Ze knikte voorzichtig.
"Hoe weet jij dat?"
Milan aarzelde.
"Dat leg ik later uit."
Noor keek hem wantrouwig aan.
"Dat klinkt niet echt geruststellend."
"Ik weet het."
Voor een moment was het stil.
Toen kwamen er nog drie mensen aan.
Een meisje met roodbruin haar.
Lotte.
Een jongen met een sporttas over zijn schouder.
Sem.
En een rustig meisje met een camera rond haar nek.

Fien.
Vijf jongeren.
Vijf onbekenden.
Ze keken elkaar aan alsof niemand wist waarom ze hier eigenlijk waren.
Tot plots een jongen kwam aangelopen.
Langer dan de rest.
Met een vermoeide blik in zijn ogen.
Yassin.
"Ik denk..."
Hij keek naar de groep.
"...dat we allemaal hetzelfde probleem hebben."
Niemand antwoordde.
Omdat niemand wist wat ze moesten zeggen.
Tot Lotte uiteindelijk haar armen over elkaar sloeg.
"Oké."
Ze keek naar de anderen.
"Wie begint?"
Niemand bewoog.
Tot Milan diep ademhaalde.
"Ik."
Hij keek naar Lotte.
"Ik denk dat jij degene bent van de ramen."
Lotte verstijfde.
"Hoe weet jij dat?"
Milan keek haar recht aan.
En voor het eerst zag Noor iets vreemds.
Niet in zijn gezicht.
Maar in de manier waarop hij zweeg.